

Tibold Szabina

Amikor a Fény eljött hozzám

Amikor a szeretóm – lelkem ikertársa – eljött értem az éjszaka álomnélküli sötétségében, ki akartam nyújtani felé karjaimat.

Ő felém lebbent az álomvilág egén, halvány szellemfényben, majdnem átlátszóan.

Halottan feküdtem a testemben, képtelen a velem való találkozásra.

Nem zavarta őt a tehetetlenségem, kiemelt fagyott testemből és Zephir gyengédségével a Holdra szállt velem. Finom holdporra lefektetett, de nyomot nem hagytam.

Felettem lebegett, talán egy jelre várt tőlem. Mozdulatlan voltam, a szívemben élő fájdalom megbénított. Ő várt – de az igaza nem ért el hozzám.

Lassan a fájdalom kristályosítani kezdte az eszenciámat, rányomtatván a holdporra, elhagyatva az idő hajnaláig, lelke ébredéséig.

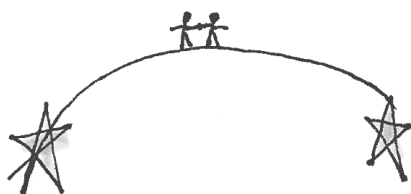
Ott fekszem, kék gyémánt a harmadik szemem, zöld smaragd a torokcsakrám. A szívem helyén kettéhasadt rubint, vörös feketeségben. Köldökömön ámbra – hársvirág méz ködös álomba fagyva. Petefészkeim helyén opál tojások, a bal vak, kék-fehér, mint a szem hályoggal, alszik fátyla alatt, magának megtartva álmait. A jobboldali sziporkázik, zöld-vörös tűzzel a bensőjében.

Titkos barlangom bejáratánál őrt áll az Ősmag, sötét mélysége titok, behatolhatatlan. Ismeri a kulcsát, becsapni nem lehet.

Egy maroknyi kő a hold porában, várják türelemmel a végtelenség utolsó könnyecseppét.

„Korona nélkül nem lehetsz királynő”, hallom, és rájövök, hogy a gúnyoló igazat szól, lelkem kapcsolata az istenekkel megszakadt.

Fejem körül dicsfény kihuny. Az, aki nem használja kincseit, nem érdemli az áldást. Értem a leckét, az üzenet világos. Kövekbe fagyott fájdalom és erőtlen szeretóm a holdon hagyom, felszabadulva hazaugrándozok a csillagokon.

„A szeretet égő pontja az életnek, s mivel minden élet tele van szomorúsággal, ugyan úgy a szeretet is. Minél erősebb a szeretet, annál hatalmasabb a fájdalom.”

(velejáró)

Joseph Campbell

’Deat is the only reassuring thing about Life...’

’Halál az egyetlen megnyugtató dolog az Életben...’

Hosszú idővel ezelőtt ráébredtem – vagy talán mindig is tudtam, hogy az életben egyetlen hatalom van. Egyetlen hatalom, végtelen mennyiségű arccal és formában, egy hatalom aki irányít egoizmus nélkül, de könyörtelen igazságossággal. A neve Természet a számunkra, bár mi megpróbáltuk meghatározni Őt – még masculinizálni is – majdnem minden megálmodható néven. Ő az egyetlen, akinek felelősek vagyunk, Ő az egyetlen, akinek magyarázattal tartozunk. Egyszerűen azért, mert Ő mindannyiunkban jelen van teljes tökéletességében és szépségében. Elcsava-

rogsz Tőle és elveszíted az egyensúlyodat, harmóniádat, világodat.

Szembe találsz magad akkor, nem teljességgel és nyugalommal, hanem az elveszett gyermek nyomorúságával. Ekkor pillantsz körül – és az első jel ami Tőle származik – egy kő, virág, madár reptében – legyen a tükröd, mestered, útmutatód hazafelé.

Kikandikál Luna
Felhők fátyla mögül,
Elmélkedik mélyen
Földük álma felől –

Van egy csoport „energia lény”, úgy hívják őket, hogy ’Illúzió Csinálók’. Ők azok, akik kreálják a mi úgynevezett ’realitásunkat’ ... és természetesen van egy másik Realitás is, ami néha elrebben előttünk álmainkban és életünk egy pár drága pillanatában, ajándékként az alkotótól. Ha elkapod azokat az „álmokat”, akkor kulcsokat gyűjtesz a valósághoz, Önmagadhoz a végtelenben.

Fájdalmaim között felfedeztem
az utat, amit kerestem –

Fájdalmaim között megtaláltam
a Fényt és az irányt.

Tegnapom tudatlansága,
végre értéssé válik-e?

Tegnapom ostobasága
Tudás lesz-e talán?

Ha színeket kenek papírra,
vajon új mintát mutat
életem kaleidoszkópja?

Reggelként felébredvén, álmaimon tűnődöm. Gondolkodom ezen, azon, végül összegzem: milyen ostoba voltam tegnap. Mi vezetett engem arra a hitre, hogy ébred a tudatosságom, amikor – csak a gondolat maga – felfuvalkodott ostobaságnak bizonyul minden holnapban?

Amikor megnyitottad a Testedet – gyönyörben és fájdalomban a Számomra, amikor utat engedted és kaput nyitottál lényemnek a világodba, én alárendeltem magam az akaratodnak és az erődnél. Rászorultam a tejedre, a karodra, a hitedre.

De mint minden alkotás, ami formát és erőt kap alkotójától, ha értékes, az úgy végül is magához öleli egyedüliségét. Az egyének éppen úgy, mint a generációk, magukban hordozzák a múltat, mint egy bábut, melyet új színekkel és gúnyákkal felruházva Újdonságnak neveznek.

Felmerült bennem a kérdés, hogy talán az istenek is evolúción mennek keresztül? Ha igen, akkor az aláhúzza saját isteni mivoltunkat. Te az én Istennóm vagy, én a Tied.

Cuci mindannyiunké!

Mi a tudás?

Ismeretanyag tudóssággal párosult asszimilálása.

A Téli Nap-Éj Egyenlőségre

Térülök, fordulok,
Zsörtölődve varázsolok,
Hókusz! Pókusz!
Boszorkány vagyok!

Ugrándozok, vibrálok,
Körbe rohangászgatok,
Ez bizony nem átkosság,
Remek a boszorkányság!

Kotlóstyúk felettem Kotyog,
Seprűnyélen lovagolok, az
Üstömben Bűbáj rotyog,
Boszorkány vagyok!

A csillagok sziporkáznak,
Teliholdra fittyet hánynak,
A Tél beköszöntött
Szunyál a vén Ördög.

Plútó lyukába bújva
Melegszik a ronda
Sok jó lélek miatt
befagy a valaga.

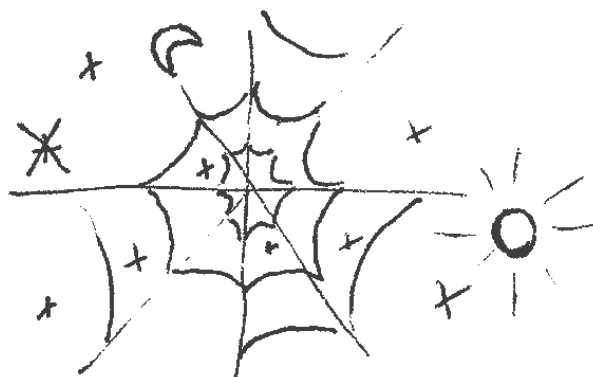
Hippenek–hoppanok,
Bűvölök–bájolok,
Baglyom, macskám pislákolnak,
A jövőnek hozunk jókat.

Póknő fonott álmai
között,
Lakóhelye titkok
mögött,
Ébredj!

Szívembe tartalak
erősen,
Az igazság kinyílik
előttem,
Éledj!

Meddig kell még
barangolnom?
Mélységedben búvárokodnom?
Hogy elérjelek –
És megkapjam
üzeneted...?

Édesanyám, könnyeidet felismertem, mert megízleltem őket az arcomon. Megismertem a fájdalmaidat és az erődöt is, hiszen mind a sajátom.

Hálás vagyok a fájdalmakért, hiszen fájdalom nélkül nincsenek sebek, sebek nélkül nincs gyógyulás, és a gyógyulás az, amin keresztül értékeljük egészségünket, teljességünket.

Megálltam a Rózsánál, hogy megérinthessem illatát. Elfordult tőlem: „Inkább elhervadok ebben a száraz kertben, minthogy levágj, s a vázádba kerüljek!” mondta.

Nem akarlak én levágni és vázában tartani, mondtam a Rózsának, csak megérinteni és csodálni, locsolgatni és ápolgatni.

A Rózsa lehorgasztotta a fejét és azt mondta: „Késő már, hogy törődj velem, a szirmaim hervadnak.”

Add nekem a szirmaidat, kértem, ne száradjanak a porban.

Nem adom – mondta a Rózsa – még szükségem van rájuk.

Mit tehettem, otthagytam. Só a torkomban, jég-kő a szívemben.

Szembe jött egy kertész vadvirág csokorral. Ne sírj! mondta, az én kertemben minden van: vadrózsa, vén kútra mászva, szemed tükre búzavirág, pipacs tartja holdad titkát, kakukkfű vigyáz őseidre, kamilla az álmaidra, láncvirág a szabadságra, mind a tiéd!

Nem akartam elfogadni a bokrétát, a Rózsa hidegsége fagyott bilincsből tartott. A Kertész elszomorodott és a virágok lehajtották fejüket. „Olyan vagy mint a Rózsa! Gyáva és önző.” – mondta egy belső hang. A szívem megremegett, a fagy lehullott. Kinyúltam a virágokért, s azok felderültek az érintésemtől. Még ma is énekelnek a szívemben virágénekeket.

A fájdalomról és annak (transzformációs) hatásáról írtam Neked, s nagyon megrendített amikor elolvastam Georgia O' Keff bátyja özvegyéhez írt levelét. Lefordítottam számodra:

„Az egyetlen dolog, ami igazzá teszi az érzésed, hogy újra megtennéd, még akkor is, ha előre tudnád a véget...”

A leveled megható – megkönnyeztet minden alkalommal, amikor olvasom – nem Alexis miatt – hanem Érted... Szomorú voltam amikor Alexis megházasodott – úgy éreztem bajt hoz Neked... Nem merem kimondani még magamnak sem, amint itt ülök és kinézek a városra (New York) – hogy a dolgok, amelyek a legjobban fájtak, voltak a legértékesebbek számomra. Ha be tudnám magamnak vallani, akkor jobb érzésem lenne a szomorúságod felé – de képtelen vagyok.

Hatalmas fájdalom, hatalmas tapasztalat – nélküle az élet fakó színtelen a számomra – bár bevallom egy hatalmas öröm inkább kedvemre való.”

Sokat gondolkodtam a kritikákon, mint burjánzó kajánul vigyorgó lény, kukac módjában befúrva magát a lágycunkba.

Elgondolkoztam hányszor impotenssé tett, hidegvízzel nyakon öntvén az alkotás szikráját. És itt a romboló kritikákról, nem az építőről beszélek. Arról, ami lekicsinyít, elorozza az értékeket és vacogó, kék ajakkal sarokba állítja a szerencsétlent, aki azt hitte magáról, hogy valami egyedülállóval hozzájárulhat az alkotó, önmagát megosztó félhez. Valamivel hozzájárulhat az emberiség tatarozásához, talán.

Az építő kritika inspiráló. Melegen fogadja azt, aki próbálkozik, lehetőséget ad, ösztökél. A gyengét az erősön keresztül kezeli.

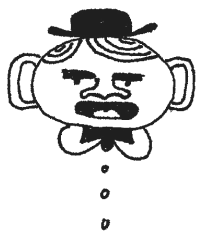
Sajnos a féltékenységek gyakran irányítják a kritizálók hóhér tollát. Ez a negatív emberi megnyilvánulás leginkább romboló amikor gyermekek felé irányul. Minden gyermek művésznek születik,

sajnos a már megszilárdult rugalmatlan felnőttek, akik gyorsan elfelejtették a gyermekkorukat idővesztés nélkül megmerevítik gyermekeiket is.

Ezen így elgondolkodtam, s mit ad Isten, Lynn V. Andrews új könyvében ő is megemlíti a kritika bénító hatását.

„Kritizálni nagyon könnyű, ugye Ágnes? Amikor kritizálsz, egyszerűen lenézed azt, amit valaki más csinált, talán féltékenységből, mivel azok vállalták a nehézséget, tettek lépéseket, melyekre te képtelen vagy. Ahhoz, hogy építően beszéljünk egy alkotásról, valamiről ami jól készült ezen a világon, önmagunkban is lángolnia kell az alkotószellemnek.”

Lynn V. Andrews
(Woman of Wyrdd)

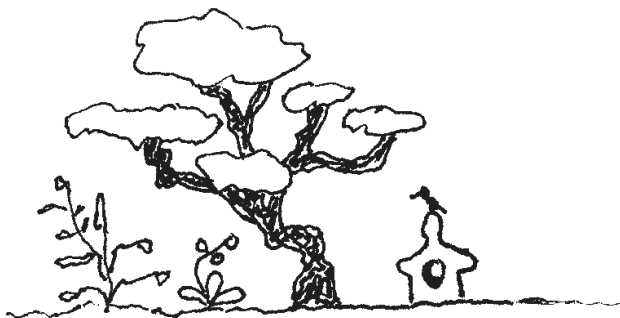
Lynn: „Egy bizonyos valláshoz tartozol?

Shakkai: A föld minden vallását tanulmányoztam – mondta. Tao a szellem, Shintoizmus a szívemben és a Nagy Szellem magába foglalja a lelkem, s mindez visszatükröződik a Természetben. Kertem a templomom és nincsenek hiteim. Mert a 'hit' korlátozza a tudást.

Lynn: Nem hiszel a Szeretetben sem?

Shakkai: Miért hinnék valamiben ami vagyok?”

Lynn V. Andrews
(Shakkai)

Lynn: „... de ha nem törődnék a Földdel és a rajta élő emberekkel, nem tudnám csi-

nálni azt, amit csinállok. Nem adtam volna fel az életemet, mint ahogy tettem, hogy írhassek és taníthassak, s hogy veled legyek.”

Ágnes: „Sokféle törődés van,” mondta Ágnes, összeszedve a köveit majd kört formálva belőlük. „Mint az alkoholista, a kábítószer élvező, vagy a kilátástalan kapcsolatban szenvedők, a törődés ugyan úgy szenvedéllyé fajulhat és elhúzhat a központodtól. A törődés lényeges, de csak egy része a teljességnek, ami vagy. Nem törődhetsz annyira, hogy obszesszióvá váljon. Kell, hogy lásd a dolgok teljességét és felfedezd, hogy a törődésed, mint minden más, beleilleszkedik az életed perspektívájába.

Lynn V. Andrews
(Woman of Wyrdd)

Óda az Évszakokhoz Tél

Föld álmait tél takarja,
Hó paplana meleg dunyha.
Manócskáit elrejtette,
Barlangjai legmélyére.

Apró falvak kunyhóiban,
A végtelen havazásban,
Szövőszékek kattognak,
Rokkák dorombolnak.

Vénasszonyok bölcsessége,
Életről álmódott emléke,
Színeket és mintákat öltve,
Bevándorol a szőttesbe.

(Folytatjuk)